

Otrais apelācijas sūdzības pamats: apelācijas sūdzības iesniedzējas [Vispārējā tiesā] apgalvoja, ka atbildētājam bija saistošs tās 2006. gadā pieņemtais lēmums par atbalsta neesamību (turpmāk tekstā – “2006. gada lēmums”). Ar Vispārējās tiesas konstatējumu, ka šāda iebilde ir nepieņemama, jo i) apelācijas sūdzības iesniedzējas “šo lēmumu nav precīzi identificējušas” un ii) iebilde ir celta vienīgi replikas stadijā, pirmkārt, esot pārkāptas Tiesas judikatūrā nostiprinātās prasības par lēmumu pieejamību un, otrkārt, neesot ievēroti procesuālie noteikumi.

Trešais apelācijas sūdzības pamats: Vispārējā tiesa esot kļūdījusi, nepiekrizdama, ka apelācijas sūdzības iesniedzējām esot bijis tiesisks pamats paļauties, ka atbildētāja uzturēs spēkā savus 2004. gada un 2006. gada lēmumus un attieksmi, kuru tā ir paudusi laikposmā no 2004. gada līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanai 2016. gadā. Pirmkārt, neesot ņemti vērā lietas apstākļi, lai gan tie netiek apstrīdēti, un esot pārkāpta Tiesas judikatūra attiecībā uz tiesiskās palāzības prasībām. Otrkārt, esot pieļauti procedūras pārkāpumi.

Ceturtais apelācijas sūdzības pamats: ar Vispārējās tiesas konstatējumu (skat. sprieduma 86. –127. punktu), ka *Original Promotion Scheme* esot uzskatāma par valsts atbalstu, tiekot sagrozīts jēdziens “valsts atbalsts”. Saskaņā ar Tiesas judikatūru *Original Promotion Scheme* nav saistīta ar valsts līdzekļiem, un tā tas ir arī gadījumā, ja elektroenerģijas cenu pieaugums attiecībā uz atjaunojamo energoresursu enerģijas izmaksām tiek uzskatīts par “nodevu”. Turklāt, pat ja tiktu pieņemts, ka “nodevas” pastāvēšanai ir būtiska nozīme (*quod non*), ar Vispārējās tiesas konstatējumu, ka “nodeva” pastāv, tiekot pārkāptas Savienības tiesības, un šī konstatējuma pamatā esot procesuāli pārkāpumi.

Piektais apelācijas sūdzības pamats: ceturtajā iebildē apelācijas sūdzības iesniedzējas Vispārējā tiesā apgalvoja, ka atbildētāja, pārbaudīdama attiecīgā pasākuma atbilstību iekšējam tirgum, esot uzspiedusi pārspīlētas prasības. Vispārējā tiesa (skat. sprieduma 130.–136.punktu) šo iebildi noraidīja, uzskatīdama, ka attiecīgās “pārbaudes mehānisma” prasības atbildētāja neesot “uzspiedusi”, un ka tas atbilstot Kopienas pamatnostādņiem par valsts atbalstu vides aizsardzībai ⁽²⁾. Tādējādi esot pārkāptas Savienības tiesības.

Sestais apelācijas sūdzības pamats: ar piektās iebildes pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvoja, ka apstrīdētais lēmums esot balstīts uz kļūdu faktos. Ar septīto iebildi apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvoja, ka apstrīdētais lēmums esot balstīts uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Vispārējā tiesa (skat. sprieduma 139. un 166. punktu) noraidīja abas minētās iebildes. Šis noraidījums esot balstīts uz procedūras pārkāpumiem, kas nelabvēlīgi ietekmējot apelācijas sūdzības iesniedzējas. Pirmkārt, Vispārējās tiesa, noraidīdama piektās iebildes pirmo daļu, neesot to vērtējusi pēc būtības, un tas ir saistīts ar to, ka Vispārējā tiesa šo iebildi ir nepareizi interpretējusi. Tā arī neesot atspoguļojusi šīs iebildes saturu atbilstoši replikā norādītajam. Otrkārt, Vispārējā tiesa, noraidīdama septīto iebildi, neesot atspoguļojusi šīs iebildes saturu atbilstoši replikā norādītajam.

Septītais apelācijas sūdzības pamats: apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka esot pieļauts Savienības tiesību pārkāpums, jo Vispārējā tiesa ir noraidījusi viņu piektās iebildes otro daļu par atbildētājas pieļautajiem procesuālo tiesību pārkāpumiem.

Astotais apelācijas sūdzības pamats: apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka esot pieļauts Savienības tiesību pārkāpums, jo Vispārējā tiesa ir noraidījusi viņu sesto iebildi attiecībā uz atbildētājas nepareizo vērtējumu par jautājumiem, kas nav saistīti ar valsts atbalstu, un par LES 5. panta 1. punkta pārkāpumu.

⁽¹⁾ OV 2017, C 69, 2. lpp.

⁽²⁾ OV 2008, C 82, 1. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 19. novembrī DK iesniedza par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2019. gada 10. septembra spriedumu lietā T-217/18 DK/EĀDD

(Lieta C-851/19 P)

(2020/C 68/32)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: DK (pārstāvji: S. Orlandi un T. Martin, advokāti)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Ārējās darbības dienests

Prasījumi

- atcelt 2019. gada 10. septembra spriedumu lietā DK/EĀDD (T-217/18);
- atcelt 2017. gada 23. maija lēmumu, ar ko prasītājam piemērots disciplinārsods;
- piespriest EĀDD atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs lūdz atcelt 2019. gada 10. septembra spriedumu (T-217/18), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja viņa prasību atcelt tiesību aktu un piesprieda viņam segt tiesāšanās izdevumus.

Šajā nolūkā prasītājs izvirza vienu pamatu, kas saistīts ar tiesību kļūdu (pārsūdzētā sprieduma 28.–53. punkts), jo Vispārējā tiesa Civildienesta noteikumu IX pielikuma 10. panta b) punktu interpretēja tādējādi, ka atbilstoši tam, lai pamatotu smagāka soda piemērošanu ierēdnim, nekā to ir ierosinājusi disciplinārlietu kolēģija, drīkst ņemt vērā jau novērstu kaitējumu.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 21. novembrī iesniedza Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgārija) – kriminālprocess pret Ivan Gavanozov**(Lieta C-852/19)**

(2020/C 68/33)

*Tiesvedības valoda – bulgāru***Iesniedzējtiesa**

Spetsializiran nakazatelen sad

Pamata kriminālprocesa dalībnieks

Ivan Gavanozov

Prejudiciālie jautājumi

Vai valsts tiesiskais regulējums, kurā nav paredzēti tiesību aizsardzības līdzekļi pret tāda Eiropas izmeklēšanas rīkojuma izdošanu, kas attiecas uz kratīšanu dzīvojamās un uzņēmuma telpās, aresta uzlikšanu konkrētai mantai un liecinieka nopratināšanu, ir saderīgs ar Direktīvas 2014/41 ⁽¹⁾ 14. panta 1.–4. punktu, 1. panta 4. punktu un 18. un 22. apsvērumu, kā arī Hartas 47. un 7. pantu, lasot tos kopā ar ECPAK 13. un 8. pantu?

Vai šādos apstākļos var izdot Eiropas izmeklēšanas rīkojumu?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/41/ES (2014. gada 3. aprīlis) par Eiropas izmeklēšanas rīkojumu krimināllietās (OV 2014, L 130, 1. lpp.).